

KONJ U SUNCE GLEDA

Posvećeno Veterinarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu za 75. rođendan

NELA MAJCEN-PRAČINEC
DUBINA MIRISA

NOVA STVARNOST

ČAŠA VINA ZA SPLETENE RUKE
Agronomskom fakultetu u Zagrebu
za 75. rođendan

Pregažena znatiželja,
jedne istinske ljubavi,
koju u postojanju ne priznaju svi
Kolijevka, tople ženske i muške ruke,
Papir? Možda!
Nevidljiva je privlačnost
obožavane prolazne ljepote
i uvijek iste misli o cvijetu divlje kupine,
koji je ona darovala njemu.
Otkada zna za sebe, podatno, iz ruke mu je jela.
A njezine suze, nježnošću pravoga prijatelja
uvijek bi obrisati znao.
Jer samo on ih vidi

Dugim hodnikom,
ljudi u bijelom i zelenom,
žure zagrliti psa, pticu, janje
poželjeti sreću zelenoj livadi
Formalin.
Konj u sunce gleda
Krtica suncokret moli
Rasti brzo, rasti nježno
Budi veći od svega cvijeća
i šumi u poljima.
U rijeci sijena, otave, otavića
Budi list, na stolu životne mudrosti,
i ne traži suze u oku.
Duša zna tko ljubi pticu u kljun
I liječi bolesno mlijeko moje zelene,
uvijek zelene livade.
Tamo u Heinzellovoj 55.

i osjeća suhe boje tuge njezina plača.
Bol pčele u zjenici ribe,
pred zatvorenim vratima trešnjina cvijeta.
Mir i bol. Nitko, nikada, osim njih,
nije čuo napisanu gluhi molitvu,
koja je kao bršljan splela ruke
oko dvoje zagrljenih.
Sveti je Šimun, digao čašu vina, lubilaris,
za budućnost ceste
kojom hodaju, zaneseni
jedno drugim
Zemlja i Agronom.

TI ZNAŠ 1992.

Ti znaš, Majko, koliko je mojih sinova
koji su danas topla svjetlost
tamo negdje na Tvojim haljinama.
Ti znaš dvorišta kojima su trčali,
razbijenih koljena i žedni.
Znaš i voćnjake
u kojima su brali jabuke
i krali prve poljupce.
Ravnice, vinogradi, grožđe.
Plakali su. Plaču.
I Ja.
Mojom starom maslinom, smokvom i orahom,
u slapovima tekle su suze. Teku.
Smaragdno plavim rijekama
mojim samo mojim.
Ti znaš. Ljubim ih
A Ti ti ih čuvaj.
Majko, zovem se HRVATSKA!

PISMO NEKOME

Moje ruke sve brže i brže lete
zagrliti umornog hodočasnika nade.
U zavežljaju nosi crnu maramu, krunicu,
otajstvo vjere.
Rasplakana duša u vatri boli,
Tuga je izrasla vrlo visoka.
Ne znam doći do njezina lica,
a kiše su daleko.
Svi govore, svi šutnjom govore
Htjela bih Ti reći,
Tebi kojemu ne znam ime.
Pusti nas, to jako boli
Moj Vukovar zove se Škabrnja,
Moja Glina zove se Islam Grčki,
Moja Kostajnica zove se Kijevo,
Moja je Petrinja
vruća suza Lipika.
Nježne uvijek budne moje misli
zovu se Hrvatska.

HRVATSKOM VOJNIKU

Sveta je tvoja ruka koja olujom radosti
slaže komadiće mira u moje tijelo.
Ljubim tvoju smrt koja je u zrcalu duše rana,
Oltar na koji su ptice donijele svoj dar.
Golub je galebu darovao vijenac pšenice i jabuku,
Galeb je golubu darovao miris lavande i maslinu.
Nema te u voćnjaku, u polju, na ulici,
Nema te u postelji doma tvog.
Tražim te da ti kažem:
tvoja sam.
Potpis Domovina

PEJAR VINA

I noću i jutrom samuje kuća od planjki
jedog Jantola i žene mu Mare.
Šporanj je hladan,
nigdje nema lučke da nalože vatru
A samo bi htjeli za mater i ćaću,
prežganu juhu probuditi.
Rudnjak je prazan.
Kako ga je bilo divno vidjeti,
punog drva, kostanja ili kuruze.
Osjećaš li ti koji slušaš kako divno zamirisa,
malo, samo malo zagoren kruh u krušnoj peći.
Kiselo mlijeko u zemljanu loncu čeka,
čeka da ugasi žeđu.
Čežnja
Progovoriti će tišinom boli,
zavrištati bolnom šutnjom zaštitnika naših sela
našeg puta prema visinama.
I kad se cijelom Hrvatskom oglasi pjesma
školskih zvona, Jantol će zazvati:
Mare, ženo moja ljubljena,
DONESI PEJAR VINA!

OBIČAN DAN
Tajani K. 7. studenog 1995.

Svaki je dan poseban,
sretan u sjeni života.
Danas je dan
za čijeg se rađanja,
uz svjetlo svijetle,
sklopljenih ruku,
prijateljica molila
Poseban dan,
da bude običan.
I bio je.
Posebno običan.

PLAVA KOSA
Vlasti Š.

Samo vrijeme koje prolazi ostavlja tragove,
duboke, vidljive.
Vrijeme koje ne prolazi,
u riječi je plave kose, plavim očima,
Tvojog slici.
Kao nekad nasmijem se našim šalama,
i pričama naših djevojčica.
Majdina kava miriše i danas,
i hranidba hrani prošlost.
Vrijeme koje ne prolazi
cesta je Tvojeg uvijek
mirnog, iskrenog prijateljstva.

ZRNKO '97

Budi se lice usnulog dana,
Izvor pun živih kapi,
lijepih u svojoj suhoći
odjevenih samo u ruho svojega imena,
prerast će u pisanu riječ, knjigu
boje zrelog zrna kukuruza.
Stranice se stvaraju kada utihne svjetlost,
slapovi misli kupaju se u sjeni
zrelih mandarina.

RANJENE MISLI

Na granama grma komadića leda
Ogrebla sam dušu.
Okovani lancima dva samca,
Lipik i ja.
U vremenu cvile moje ranjene misli
samoću gledaju, plače mrak.
Ružna ptica koja njegove suze pije.
Željom hoću, znam da mogu,
grijati Ergelu, Vandlman, Kursalon.
Otopiti led,
postati hrabra kukavica, ubojica mraka.

UKRADENI TULIPAN
V. Kostlivy, Lipik

Najljepše slike svijeta u parku, u zemlji,
ispred Vandlbana.
Ostavljene nebu, svojom rukom,
ko kistom, slikao je
Narcise, Tulipane, Ruže
Ne berite moje slike, znao nam je reći
U strahu svojih sedam godina, nisam brala.
Trebala sam. Bila bih nesretna.
Tada 1957.
Danas tužna s grijehom krađe
i s jednom slikom više.
Ukradeni tulipan u mojoj duši.
Ukradena slika cvijeta ispred Vandlbana.
Ukradena bol Lipika.

TRI VRŠKE
A. Baueru

Dotaknula sam tugu, zagrlila priču prošlosti,
Duboko u visini tišine,
pogledom okupan Dunav
zaspao u krilu bijele ruže.
Klečim na cesti prema sreći,
slušam pjesmu ubijenih valova i riba
Vukovar.

Slika malog restorana TRI VRŠKE,
 Tronožac, kotlić, fiš
 Bože moj, kako fino miriše
 na jastuku vremena ime, otvoren prozor.
 Potražila sam brod i krenula rijekom života.
 Veliko je Ime, kist slika ljubavi.
TONKA I BOJE
 Imam želju probuditi bijelu ružu u vremenu
 Ispunjenje je u mojoj ruci.
 Samo čekam da se otkotrlja
 suza s lica.

ŠTRUDLA OD TREŠANJA

Mlade žene ne žele rupcem sakriti
 svoje sijede kose, svoju ponosnu tugu,
 Ni Mande, ni Kate, ni Cvita.
 Ispekla bi štrudlu od trešanja,
 a trešanja nema. Ima.
 U ulici jednoga sveca
 rastu cijepljene, slatke. Dodirnule su ih.
 Ne, to nisu trešnje
 iz Bučice, Siverića, Topuskog.
 To nisu trešnje
 iz Konavla, Škabrnje, Aljmaša.
 Voće njihovih misli
 samo tamo zri.
 Lidija, Tonka, ćerce moja,
 Ti znaš u Trbounju
 najslađa je štrudla od trešanja.

JADRIJA

Školjke i šišarke,
 Moja slana suza u pijesku
 More se kupa, usamljeno.
 Rana plave boje, crnih šumova,
 praznog maestrala
 U plićaku U uvali pjena.
 Moli sliku u duši.

Dodii!
 Plače, zove. More je zalutalo.
 Na pučini traži vrata.
 Mračno je. Ne vidi ništa.
 Boji se
 Svanuo je novi dan.
 I probudio same
 dvije suze u pijesku.

PETRINJSKI SLAVULJI HPD "Slavulj" Petrinja 1993.

Sunce je splelo pletenice djetelina
 u grivu konja vranca.
 Petrinjčicu odjenulo u cvjetnu livadu
 i primilo u krilo
 Zatajeno, zorom skromno je sjalo
 i himnom sjećanja budilo Petrinjce.
 Petrinjski Slavulji pjevaju,
 glasovi isplakano plaču
 obojeni sjenom boje svoje rijeke
 Ona je tamo i dalje teče.
 Oplakuje sva godišnja doba,
 Njih, Sebe, Nas..
 Oni su tu, o njoj pjevaju,
 tamo će se vratiti i pjevati o nama.

NACRTANE ŠUMSKE JAGODE

Valentinovo je prošlo,
 Slavonijo moja.
 Veljača neveselim koracima bježi
 zaljubljeni sanjaju isti san
 kucaj srca samo za jedno ime
 i jedan kraj početka.
 Bez pitanja, snagom želje
 zaljuljala se ljuljačka,
 netko je pao
 daleko od mene kao kolovoz u veljači

čuješ, ne vidiš
kako mirišu šumske jagode,
nacrtane na tvom licu,
Slavonijo moja.

BILJEŠKA O PISCU

Nela Majcen-Pračinec rođena je godine 1950. u Lipiku, gdje završava osnovnu školu. Gimnaziju pohađa u Pakracu i u Zagrebu, gdje upisuje Pravni fakultet.

Mnogo je godina radila na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu kao samostalni referent za znanstveni rad. Sada je uposlena na Agronomskom fakultetu u Zagrebu u Zavodu za fitopatologiju.

Dugi niz godina piše intimu, a Domovinski rat ostavio je vidljiv pečat u njezinoj poeziji. Recitira svoje stihove u raznim prigodama.

"Dubina mirisa" njezina je druga samostalna knjiga.

Osoba koja je za vrijeme Domovinskog rata učinila mnogo dobra za prognanike nije ni u svojim novim pjesmama mogla mimoći temu rata, progonstva, domoljublja. Možda su najbolje pjesme u ovoj zbirci baš one posvećene pojedincima koje je ratni vihor istrgnuo iz njihova zavičaja pa ih pjesnikinja sada tješi, hrabri i hrani nadom u ljepše sutra.

Mnoge su pjesme iz ove zbirke posvećene točno određenim osobama. Nela Majcen-Pračinec ne piše samo za sebe ili za neke zamišljene čitatelje. Ona svoje prijatelje i znance dariva stihovima - da im zahvali, da ih utješi, razveseli, usreći. Oni su, čini se, njezino najbolje nadahnuće. Pišući o događajima iz njihova života, pjesnikinja na trenutak zaustavlja vrijeme i prkosi neumitnosti zaborava, a prijateljima ostavlja dokaz svojega suosjećanja i svoje ljubavi.